

עטרת שלום

עלון שבועי שיע"י מוסדות קאמנוא בארה"ק, רח' ארזי הבירה 48 ירושלים
בנשיאות ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א
פרשת בהעלותך

בס"ד, עש"ק פרשת בהעלותך
ט"ו סיון תשע"ע - שנה א' גליון כ"ב

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"ג מוצ"ש ר"ת	ירושלים	ביתר	בית שמש	בני ברק
8:55	8:20	7:02		
8:56	8:20	7:02		
8:54	8:19	7:01		
8:53	8:22	7:17		

נא לטמור על קדושת הגליון

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דמלאכת המשכן נגד מעשה בראשית, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות נה.) יודע היה בצלאל לצרף אותיות שנבראו בהם שמים וארץ. ממילא מובן אשר למלאכת המשכן היו צריכין לידע צירופי מעשה בראשית, וכ"ה בזהר פרשת תרומה (דף קנב.), והנה עשרה מאמרות הן במעשה בראשית, כי בראשית נמי מאמר הוא כמו שאמרו רבותינו ז"ל (מגילה כא:), ולכן אומר הבעש"ט שהמנורה מכון כנגד המאמר הראשון שהוא בראשית שלא נאמר בה 'ויאמר'.

והביאור בזה כמו שאיתא מהמגיד ממעזריטש זי"ע, דמשום הכי לא נכתב 'ויאמר' במאמר הראשון, כי כל אמירה הוא באותיות, והנה קודם אמירה צריכים להיות אותיות במציאות, ועדיין לא היו האותיות במציאות, כי הם נבראו במאמר הראשון, וכמ"ש 'בראשית ברא אלהים א"ת השמים' היינו כ"ב האותיות שנבראו שמים, 'וא"ת הארץ' כ"ב אותיות שנבראו הארץ, על כן לא נכתב 'ויאמר' במאמר הראשון כי לא היו עוד האותיות.

ולכן המנורה שהוא מכון נגד מאמר בראשית שעוד לא נתלכשה באותיות, ולכן נתקשה משה רבינו כי היתה רק בכחינת מחשבה. וזהו שמרמו התרגום ירושלמי 'בראשית' בחוכמא ברא הוי"ה. ולכן רק הראה לו הקב"ה מנורה בראיה שהוא בחינת מחשבה, כמ"ש (תהלים קד כד) כולם בחכמה עשית.

וזה ידוע שלפני כל מעשה שהארם עושה, קדם לו במחשבתו איך לעשותו בכחינת סוף מעשה במחשבה תחלה, א"כ יש לומר שענין המנורה הוא השורש והמחשבה שקדם לכל מעשה המשכן, וזהו שניחמו הקב"ה שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות, כי הרי אהרן בהדלקת המנורה שהוא בחינת מחשבה, הוא השורש של כל מעשה ועבודת המשכן כולה שבכל יום ויום.

(נאמרו בלש"ק מקץ חנוכה תשס"ו)

דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך את הנרת אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות (במדבר ח ב).

פרש"י למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו כשלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות. ועיין ברמב"ן מה שמקשה על רש"י, ולכן הוא אומר שמרמו כאן לנרות חנוכה שהוא לדורות. והאור החיים הקדוש מתרץ, לפי מה שאמרו במנחות (דף פח:) כיצד עושה מסלקן ומניחן באוהל ומקנחן בספוג ונותן בהם שמן ע"ש. וכפי זה נשכיל כוונת תשובת ה' לאהרן, כי אהרן היה מתאנח על חנוכת המזבח, והשיבו הקב"ה חייך שלך וכו', פירוש מעשה המנורה שמוריד הנרות ומניחן באוהל ומקנחם, וחוזר ובונה אותם מחדש ומדליקה, הרי הוא כל יום כעושה מעשה חדש, שמחנך הוא המנורה בכל הדלקה והדלקה ע"ש.

אבל לכאורה צריך להבין הרי חסר לאהרן בחינוך המשכן עצמו, כי הרי חנך רק את המנורה. והנראה לומר שרואים שהתורה מתייחס את חנוכת הנשיאים רק למזבח לכד כמו שכתוב 'ואת חנוכת המזבח' (במדבר ז פד), וגם המזבח הזה מדובר רק במזבח החיצון שהוא בחצר המשכן, וא"כ רואים שהנשיאים חינוכו רק החצר המשכן ע"י הקרבנות. לפי"ז יכולים לומר שהיכל המשכן חנך אהרן הכהן ע"י הדלקת המנורה שהיתה בהיכל, והנשיאים חינוכו את החצר, וזהו שהשיבו הקב"ה חייך שלך גדולה משלהם, כי אתה מחנך את ההיכל.

ועוד י"ל באופן אחר על פי מה שמבואר בשם מרן הבעש"ט הקדוש (בעש"ט עה"ת בהעלותך אות א), על הא דאמרו רבותינו ז"ל (מנחות כט.) דנתקשה משה במעשה המנורה, עד שהראה לו הקדוש ברוך הוא מנורה של אש. ומהראוי להתבונן למה נתקשה משה במעשה המנורה יותר מכל מלאכת המשכן. אבל הענין הוא, להיות

דברי תורה מרבתינו ז"ע

לֹא כֵן עֲבָדֵי מֹשֶׁה בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא (יב ז).

אפשר לומר על פי דברי חכמו"ל בגמרא חגיגה (דף ט:): אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד. וידוע דברי מרן בעש"ט הקדוש זלה"ה (בעש"ט עה"ת משפטים אות טו) ש'אחד' מרמו שמכנים האחד שהוא אלופו של עולם בתוך לימודו. וזה שאומר כאן התורה היאך אפשר לבוא לבחינת משה להיות 'בכל ביתי נאמן', הוא ע"י 'לא כן' בנימריא מאה ואחד, שלומד התורה"ק בקדושה ובטהרה עם אלופו של עולם.

(מ'עשה שלום' מרבינו שלום מקאמנא)

וַיֹּאמֶר הוֹי"ה פִּתְאֵם אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן וְאֶל מִדְּרֵים יָאוּ שְׁלֹשְׁתֶּכֶם אֶל אֶהֱל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשְׁתָּם. וַיֵּרֶד הוֹי"ה בְּעֵמֹד עֵינָן וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֶהֱל וַיִּקְרָא אֶהֱרֹן וַיִּמְרִים וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם (יב ד-ה).

ולכאורה קשה אם הקב"ה רצה לדבר עם אהרן ומרים, מפני מה קרא את משה עמהם וכמו שהקשו כבר המפרשים. ולדעתי יתבאר הענין בדרך נפלא בס"ד, דהנה משה רבינו ע"ה היה רבן של כל הנביאים, וכל נבואת כל הנביאים הולכת דרך הצנור של משה רבינו ע"ה, וזה רצה הקב"ה להראות לאהרן ולמרים, כי משה גדול מהם אפילו אותו דבר שברצון הקב"ה לדבר עמהם ולהוכיח אותם על דברם במשה, א"כ לכאורה דברים אלו אין מהצורך שמשה רבינו ע"ה ישמע אותם בדבר הקב"ה עמהם, א"כ למה קרא את משה עמהם, אלא שעשה זאת כדי להראות ולהודיע להם, שגם מעלת נבואתם שהקב"ה דבר עמהם מוכרח לילך דבר הצנור של משה, ומשה רבינו ע"ה יודע זאת מקודם שהם יודעים. ולכן קרא הקב"ה את משה אהרן ומרים אל אהל מועד, כי שם באהל מועד הגיע הקול קודם רק לאזניו של משה מבין שני הכרובים, ואח"כ הגיעה הנבואה לאהרן ומרים, מש"ה קרא הקב"ה גם את משה רבינו ע"ה לאהל מועד וזה דבר נפלא בס"ד.

(פ'רי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמנא)

וַיֵּצֵעַ מֹשֶׁה אֶל הוֹי"ה לֵאמֹר אֶל נָא רַפָּא נָא לָהּ (יג יד).

צריך להבין כפל תבת 'נא' שהוא מיותר. אלא ששמעתי ממורי בעש"ט עיין בתולדות יעקב יוסף (פ' קדשים) שכל תפלת אדם יהיה לתועלת השכינה, שהיא נקראת תפלה שמתפללת למלאות חסרונה, וכל מה שנחסר באדם הוא כשכיל שיש חסרון זה ממש בשכינה ברוחניות, וצריך האדם ליחד יחודים ולהתפלל שיתמלא החסרון ויתוקן הפגם למעלה, ובתיקון למעלה ממילא נמשך למטה.

וזהו בקשת משה 'אל נא' תפלתי הוא 'רפא' למעלה בשורש עליון, בצנורי השכינה. וזהו ב"פ 'רפא' במסורה דין ואידך 'רפה' שבריה כי מטה' (תהלים ס ד) במספר 'מלכות שמים', היינו שמכוין שירפא את מלכות שמים, 'רפה' למעלה 'שבריה כי מטה', ואח"כ אני מרגיש ג"כ צער גדול מאחותי הנביאה, על כן 'נא' תפלתי 'לה' גם כן יתמשך הרפואה 'נא לה', ועל זה כוון רש"י באמרו שנים או שלשה דברי תחנונים, שהרי לא יש אלא שנים לפי הפשט, ומה זה שנים או שלשה. אלא לפירוש הפנימי יש שלשה 'אל נא רפה' הם דברי תחנונים למעלה, וזהו רפ"ה בסוד [בג"י] יו"ד ה"י וא"ו ה"י, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם 'אל נא רפא' כשמו שלים, 'נא לה' מספר אהי"ה ארנ"י. וזהו 'לאמר' לדורות הבאים סדר התפלה.

(היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמנא)

וַיֹּאמֶר אֶל נָא תַעֲזֹב אֶתְּנוּ כִּי עַל כֵּן יִדְעֶתָ חַגְתָּנוּ בְּמִדְבָּר וְהָיִיתָ לָנוּ לְעֵינָיִם (י לא)

רצה לומר השכינה הקדושה מתפללת לפני הקב"ה בעת הגלות המדבר המר הזה ואומרת 'אל נא תעזוב אותנו' כלומר ידוע הוא שהשכינה הקדושה שוכנת תמיד בעת הגלות בתוכנו כדכתיב 'ושכנתי בתוכם' והיא ג"כ בגלות כמו אנחנו, לזה אומרת ומתפללת לפני הקב"ה 'אל נא תעזוב אותנו' בלשון רבים, הכולל שכינה הקדושה וישראל הקדושים. 'כי על כן' שאל תעזוב אותנו, 'ידעת' אתה כביכול 'הנותנו' חניה של הגלות שיש לנו בגלות הזה, שהוא בחינת 'במדבר' שהקליפות מתגברים עלינו אין לשער. ועבור זה כשתהיה אתנו בכל הגע ורגע, שיהיה לנו כח להתגבר על הקליפות, שאל יוכלו להתאחו בנו, עד שהקדושה תתגדל בכל עת ורגע.

(בן בית' מרבינו אליעזר צבי מקאמנא)

וַיְהִי בְּנִסְעֵי הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוֹמָה הוֹי"ה וַיִּפְצֹו אִיבִידָּה וַיִּנְסֹו מִשִּׁנְאִיָּה מִפְּנֵיָהּ (י לה).

סוד הפסוק הזה, מספרו ב' פעמים 'שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד', העולה יהוה פעם אלהים [שהו"ה] שהוא מדת רחמים גובר על אלהים מדת הדין, שעל ידי יחוד קריאת שמע שחרית וערבית נותצין את הקליפות ומשברין כהם, להעלות הניצוצין מעמקי הקליפות למקור האחרות, וזהו סוד הגלות והנסיעה.

(היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמנא)

וַיֵּרֶד הוֹי"ה בְּעֵינָן וַיִּדְבֵּר אֵלָיו וַיֹּאמֶר מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל שְׁבָעִים אִישׁ הַזְּקֵנִים (יא כה).

וזהו 'איזה חכם' (אבות ד ר א) שכבר הוא חכם, הסימן ש'לומד מכל אדם', אבל תלמוד לא ילמוד מכל אדם, כמו שגינו חכמי הש"ס יוסף בר חייה מכויל עלמא גמר (חולין יח:), כי עיקר לתלמוד שירבק עצמו באהבה עזה ובלב ונפש ומאודו אצל רבו, ואז ילך בדרך נכון וישר, וגם 'ויאצל מן הרוח אשר עליו' וישפיע לתלמידיו, ובלבד שיהיה בדביקות אהבה עזה, ויעמוד בכל הנסיונות שיעבור עליו מענין דביקות ואהבת רבו, ואז תצליח ואז תשכיל (יהושע א ה) וכל אלו שלא היה להם רב מיוחד דבוק בדביקות אהבה עזה בלב ונפש, לא הצליחו. וזה שמדקדק בכאן 'איזה חכם' שאין צריך לרב והוא כבר השיג לחכמה, אזי 'לומד מכל אדם' מדות טובות וענינים. אבל מי שצריך לרב, עליו לא נאמר משנה זאת, אף שגם הוא לומד מכל אדם מדות אבל לא לימוד עיקרו, ובאמת יכול הכל ללמוד מרבו. אם יהיה דבוק אצל רבו באמת, ישמע מרבו כל הצריך לו לתיקון מידותיו.

(נוצר חסד' מרבינו יצחק אייזיק מקאמנא)

וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מִשְׁרַת מֹשֶׁה וְגו' (יא כח).

'בן נון' הבית בחירק וחסר יוד. ושמעתי משם אבי זקני הגאון הקדוש מוהר"ר יעקב קאפיל מלוקווא, אבי אמו של הקדוש מוהר"י מלובלין, שהוקשה למה נשתנה לכתוב 'בן' בחירק ולא בסגול ככל המקרא. ואמר דאיתא בדברי חז"ל (פנהרדן קו) שהיו"ד של שרי נתנה בראש יהושע כידוע, והוקשה הא יו"ד של שרי נחה בלא נקודת, והיכן ימצאו שב"א בראש יהושע. ותירץ שלקחו מן הסגול של 'בן' נקודת שבא, ונשאר 'בן' בחירק. כך אמר רבינו מוהר"י מלובלין משם זקינו שהוא אבי אמו, והוא נכון.

(היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמנא)

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב'
לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

דברים הפוסלים בעיצית. סימן יב

א. אין להתיר הציצית על חנם אפילו כשנשאר שבעה חוטים כשר לכתחלה, ואין להתירם אם לא שרוצה להוסיף חוט חדש מותר כמו שנבאר א"ה (בסימן טו): ויבא בגליון הבא.

דיני ציצית בשבת. סימן יג

א. בשבת יש לסמוך על דעת הר"י אפילו נפסקו כל החוטים ונשאר הגדיל כשר:

כתב הש"ע סימן יב ס"ג וז"ל: כדי עניבה לרש"י, מן העניף; ולר"י אפילו נחתך כל העניף ולא נשאר כדי עניבה אלא מן הגדיל, כשר. ומנהג העולם כרש"י, והיכא דלא אפשר יש לסמוך על ר"י. (מובא בתוס' מנחות לח: ד"ה כדי לענבם).

וכתב המג"א סק"ז, מכל מקום נראה לי דלא יברך עליהם, וגם אסור לצאת בו בשבת לרשות הרבים. והברכ"י סק"ב הביא מהאחרונים שהתירו לצאת בזה בשבת ע"ש באריכות, וכן משמע מדברי הפמ"ג שם. וע"ע בט"ז סימן יג סק"א, ובלבושי שרד ע"ד המג"א שם.

דיני ציצית שטעטאן נשים וטלית שאולה. סימן יד

א. אסור לתלות ציצית בבגד בלילה, וכן על ידי נשים אסור:

מש"כ רבינו 'אסור לתלות ציצית בבגד בלילה'. הפמ"ג סימן יח משב"ז סק"א כתב וז"ל: שאלה אם נפסק ציצית מכסות המיוחד ליום ועשה בו ציצית בלילה אם רשאי למעבד כן או לאו. תשובה יראה דכשר אף אם עשא בלילה ע"ש. ובשלמת חיים (סימן כח) דייק מדבריו שלכתחילה יעשה ביום ורק בדיעבד הכשר.

במנחת חינוך (מצוה תנ"ג) הביא בזה מחלוקת האחרונים. ובתוספות חיים (על חיי אדם כלל יא אות ע) דמנהג העולם שלא לתלות ציצית בלילה. וע"ע בשו"ת סימן יח ס"א.

מש"כ רבינו 'זכן על ידי נשים אסור'. בש"ע ס"א כתב וז"ל: והאשה כשרה לעשותן. וכתב הרמ"א ויש מחמירים להצריך אנשים שיעשו אותן, וטוב לעשותן כן לכתחלה. והא דעת ר"ת ומהר"ם והמרדכי והגה"מ מובא בב"י.

והטעם כתב המג"א סק"ג דכל מצות שאין האשה מחויבת בהן כגון לולב וסוכה אינה רשאי לעשותה. וע"ע בברכ"י סק"ב מש"כ בזה. ובמשנ"ב סק"ב כתב וז"ל: ואפילו עומד על גבן לא מהני משום דהא דכתיב בני ישראל ועשו משמע גם למעט בנות ישראל.

ב. יזהר שיאמר על כל עשייה של הציצית לשם מצות ציצית:

לענין הטויה כתב הש"ע סימן יא ס"א וז"ל: החוטין, צריך שיהיו טויון לשמן. שיאמר בתחלת הטויה שהוא עושה כן לשם ציצית. והרמ"א כתב ויש מחמירין אפילו לנפצן לשמן.

ולענין טלית הציצית בבגד, כתב המשנ"ב סק"ח וז"ל: צריך לזהר לכתחלה קודם התליה בבגד שיוציא בשפתיו בפירוש שתולה כל אלו הציצית לשם ציצית. ובדיעבד כתב הש"ע הרב (סימן לב סעי' לא) וכן בביאה"ל דמהני מחשבה.

ג. יזהר שלא ליקח טלית חבירו בלא דעת חבירו, ואם עבר ולקח לא יברך עליו:

זר זהב - דרוב העולם מקפידין ובפרט מי שיש לו טלית נאה [כ"כ בערוך השולחן סעיף י"א, ודלא כהש"ע ס"ד שמתיר ליטול טלית חבירו ולברך עליה]. ועוד על עיקר הדין יש לתמוה, דמאי דניחא ליה לאיניש למיעבד מצוה בממונו (ב"מ כט; ועיין במג"א סק"ח), היינו דוקא במצוה דרמיא על חבירו כגון אתרוג תפילין סוכה וכיוצא, אבל במלבוש החביב עליו והתורה לא רמיא חיובא כלל ללבוש ציצית, כי ציצית לענין זה חובת טלית, למה יקח של חבירו בחנם [וכעין סברא זו כתב הברכ"י סימן תלו סק"ו]. וגם הרא"ש (חולין פ"ח סימן כו, שהוא מקור ההלכה בש"ע ס"ד) לא כתב שכך הלכה אלא 'ונהגו' ליקח בלי ידיעה, ומי יודע אם הוא מנהג כשר כי לפי הסברא אין זה מנהג ישר ולא כשר, ולכן יזהר מאוד כי לדעתי קרוב לאיסור גזל ועבירה הוא ולא מצוה, אבל סוכה אתרוג תפילין מותר בלי שום פיקפוק:

מעשה אבות

וְהָאִישׁ מִשָּׁה עָנָו מֵאֵד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. (יב ג)

רכינו רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע נסע אחר פטירת רבו הגה"ק מהרצ"ה מוידיתשוב זל"ה, להרה"ק רבי משה מסאווראן זל"ה, ונסע דרך עיר בראדי, והתפלל בהקלווי הגדולה. ואחר התפלה, הראו לרכינו שם הכתבים מהנה"ק ישעיה יעקב הלוי מבראד זצוק"ל, האבדק"ק אלעסק, בעמח"ס 'חרב פיפיות', וכאשר הסתכל בהם, אמר להם, שהוא פלאי פלאות, אולם בלא חיות. ושחקו כולם, וספרו לו, שלפני כמה שנים היה שם רבו הגה"ק מהרצ"ה מוידיתשוב זל"ה, והראו לו הכתבים, והשיב לו ג"כ כך. והסיבה לזה, שהוא היה בילדותו תלמיד הגה"ק המפורסם רבי חיים צאנזער זל"ה מבראדי, וכשהיה כבר ו"ח שנים למד בלילה, והיה לו נר עבור חצי צ"ל, ודלק כל הלילה. ובבקר בא לפני רבו הגה"ק הנ"ל, והיה בדיחה דעתא, ופתח רבו הגה"ק ז"ל ואמר, כשדולק נר קמן, מזה צריכין לבוא להתנשאות. ותיכף לקח ממנו המדריוגות.

כתבי שם

והסיפור הנ"ל באריכות סיפר הרה"צ מהרי"א מרגליות זצ"ל: פעם אחת אמר לי מורי ורבי הרב מבארניב זצוק"ל, קנה לי את הספר 'חרב פיפיות' ואספר לך מעשה פלא, שהיה לו להמחבר הזה, בעת חברו זה הספר. והספר הזה הוא מספרי יקר המציאות, והשתדלתי הרבה עד שמצאתיו, וקניתי והבאתיו לפניו, ורבי היה שמח מאוד ובדיחה דעתיה.

ואמר רבי, מעשה שהיה כך היה: פעם אחת, באחת מלילות החורף הארוכים, באמצע קריאת שמע הערבית, עלה על מחשבתו של הרב המקובל הר"ד ישעיה יעקב הלוי מבראד זצוק"ל, האבדק"ק אלעסק, שצריכין לעשות ביאור על שמות של שם מ"ב, שצריכין לכוון בפרשת 'אהבת', ושמות של שם ע"ב בפרשת 'זהיה אם שמוע', שמוכא בסידורי הארז"ל, ופירוש הגון על מה ולמה נרשם שם זה על אותה תיבה, ושם של זה על אותה תיבה ושייכותם בזה. ולא אחר הרב הנזכר בזה, ותיכף אחר תפלת ערבית, לקח הרב נייר ודיו, והדליק נר קמן, שהיה נקרא 'אגראשען ליכמיל' שדולק לא יותר מחצי שעה, וישב בביתו, ועיין והעמיק בזה מאד, בכוננת השמות הקדושים הנזכר, ובתיבות של קריאת שמע, וחבר או בלילה הזה, כל הספר 'חרב פיפיות' לפני נר אחד הקמן הנזכר. וכשגמר כל הספר או כלה אור הנר, וישא הרב את עיניו, וירא שהתחיל להאיר אור היום ותמה מאד איך שעבר כל הלילה הארוכה, וחבר כל הספר לפני נר הקמן הזה, שדלק והאיר לפניו כל אותו הלילה, ושמה בלבו מאד על הפלא הגדולה הזאת.

והנה הרב הבעהמ"ח הנזכר, היה מתלמידי וחברייא של הרב הגאון"ק רבי חיים צאנזר זצוק"ל, שהיה אז הרב של הקלווי של חכמי בראד, ודרכם של תלמידי וחברייא שלו היה, אשר בכל יום יום בעלות השחר בבוקר, התאספו כולם בבית רבם רבי חיים זצוק"ל, לשמשו ולהחליף כל מלבושיו מכל גופו, ולהלבישהו בנדים המיוחדים לתפילה, וכל תלמיד וחבר, היה לו קביעות הפשטת של מלבוש אחד, וכן בהלבושתם של כל מלבושיו של הרב. והרב בעל 'חרב פיפיות' היה קביעות שימוש שם בכל בקר, להלביש להרב את החגורה ולחגור אותו.

והנה כשראה אשר כבר התחיל להאיר היום, מיהר עצמו במרוצה גדולה, לבא תיכף לבית רבו, לתפוס החגורה להלביש את רבו, ובא לבית רבו, וראה שעוד לא עבר הזמן, ולקח החגורה לחגור את רבו, והנה ראה אשר רבו מתרחק ממנו, והוא הולך ומתקדם אל רבו, ושוב הרב מתרחק ממנו, אבל הוא עוד לא הרגיש אשר רבו כבון מתרחק ממנו, עד שרכו אמר לו: ישעיה ישעיה, ואם הנר הקמן דלק לפניך כל אותו הלילה, יש לך כל כך נאווה בלב על זה, הלא הפסוק אומר 'תועבת ה' כל גבה לב' (משלי טו ה) ושום איש אשר היה שם, לא הבין דברי הרב, רק הוא לכדו. ותיכף שם על לבו דברי הרב שיצאו מפיו קדשו, וברגע התחרט בזה, ותיכף נתקרב אליו רבו, שיחגרהו החגורה, וחגרו ונח דעתו, וסיים מו"ר הרב מבארניב זצוק"ל, אין לך הסכמה גדולה משמים יותר מזה.

אוצר הסיפורים

גודל חשיבותו של החומש ע"פ 'היכל הברכה' ו'אוצר החיים'

סיפר הרה"ח רבי יחיאל בויס שליט"א: שמעתי מפי אחד מחשובי זקני אני"ש דצאנז-קלויזנבורג בנשי"ק שליט"א, שסיפר כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק **מצאנז-קלויזנבורג** זי"ע בהסתופפי באחת הפעמים בצל קדשו של חודו"ז הרה"ק רבי **שלום אליעזר מראצפערט** זי"ע בן הגה"ק הדברי חיים מצאנז

זי"ע, ראיתי אצלו את החומשים ע"פ **היכל הברכה מהגה"ק מקאמרנא זי"ע**, וכשהבחין בתמיהתי נענה ואמר לי, אשר פעם אחת שבת אצלו בארצפערט חותנו הגה"ק רבי **מרדכי דוב מהורנסטייפול** זי"ע חתן הגה"ק הדברי חיים מצאנז זי"ע, ובערש"ק לאחר תפלת שחרית בעודו מעוטר בתפילין דר"ת ביקשו חותנו הגה"ק מהורנסטייפול שיביא לו חומש להעביר הסדרה שמו"ת, וכשהביא לו איזה חומש אמר שכוונתו לחומש ע"פ היכל הברכה. מובן שהרה"ק מוהרש"א התפלא למשמע דברים אלו ורמז זאת לחותנו הקדוש, אך הוא ענה לו שאין לנו עסק בנסתרות שבוין מלאכי עליון, והפטיר: **הנני מבקשך שתקנה עבורך החומשים 'היכל הברכה'**.

כמובן שהרה"ק מהרש"א לא איחר לעשות ותיכף שלח שליח מיוחד לעיר הגדולה דעברעצין לקנות לו שם את החומשים הנ"ל (והחומשים הנ"ל של הרה"ק מהרש"א מראצפערט ניצלו ונמצאים כעת בארה"ב תחת ידי אחד מגדולי הפוסקים שליט"א), וסיים הרה"ק מהרש"א בפנותו לכ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק מצאנז-קלויזנבורג זי"ע **וגם הנני מבקשך לקנות את החומשים היכל הברכה**, ואכן סיים כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זי"ע היו לי החומשים הנ"ל לפני המלחמה, וכעת מה רבה שמחתי אשר זיכני ה' שוב באורה זו תורה זו.

ביטון צאנז גליון ר"ס עמ' יח

שמעתי מפ"ק אדמו"ר רבי יחזקיהו **פיש מהאדאס** זלה"ה, שפעם אחת בא הגה"ק רבי **ברוך מגארליץ** זי"ע על שבת

בק"ק האדאס, מפני שבגלילות האלו גרו הרבה חסידי צאנז, ובחרו בהאדאס, אשר לשם באו ונתאספו אליו אני"ש מכל הסביבות כנהוג. והיות שבהאדאס לא היתה דירה מתאמת לכבודו, על כן התאכסן בבית ק"ז רבי **אהרן ישעיה מהאדעס** זי"ע, שהיה לו דירה רחבה לזה.

אגרת הזאת כתב הרה"ק **מקאמרנא** זי"ע למדינת אונגארן בעת שהוציא החומשים עם פירוש **היכל הברכה**.

ב"ה יום א' שמות שנת חיים של ברכה לפ"ק

אל כבוד אחיי ריעי גדולים וקטנים ריעים אהובים מופלגי תורה ועשירי עם המתנדבים בעם ברוכים הם לה', מלך עליון ירום וינשאם וינטלם למעלה במדינת אונגארן הקשורים בנפשי מעודי עד היום הזה.

הנה אחיי מבואר בזוהר שית אלפי שני הוה תליא בשעתא קמייתא, כי ברגע של בריאות נשגח כל בריה על כל דבר קטן וגדול שיעבור עליו ופרנסתו ומהותו ונספרין כל מצעדי גבר, וזה צריך לקבוע בלבו באמונה שלימה ודאי, ובכל תנועה אלופו של עולם ימלא כל עלמין, ובכל הסתרות וחשכות שם אתו עמו אלופו של עולם. וברצון המשגיח מששת ימי בראשית היה שתהיה אתם אחיי שבמדינות אונגארן התומכין ועוזרין שלי, להמשיך עליכם חיים בעוה"ב וחיי נחת וכל טוב בעוה"ז, וכל תורתי שלכם הוא. על כן מן הראוי אחיי שתהיה מתומכי התורה שלי ליקנות החומש שלי שיהיה בכחי להוציא לאור כל חמשה חומשי תורה, והוא מקדם מנהג ישראל במצוה זאת שיתפשט גבול ומתיקות התורה ויפיה והדרה, ובפרט לכם אחיי שבמדינות אונגארן שיש לכם חלק בתורת. על כן בקשתי שכל אחד מן הרשומים בפנקס מאנשים שלנו יקחו חומש וישלמו תיכף כדי שיהיה בכחי להוציא לאור תעלומת חכמה, **ומובטחני כל מי שיהיה לו החומש שלנו בביתו יהיה ניצל מכל דבר רע ומכל פגע רע ומחלים ומחוסר, ויהיה ביתו מלא ברכות ה' וכל טוב, הצלחה ועושר וחיים לו ולבניו בלי ספק, ובפרט באמונה שלימה אזי יתמלא במאה ברכות, ויבקע כשחר אורכם בהארות פני עליון בהשגחה מעינא פקיחא ומעינא בניי חיי ומזונו וחסדים ורחמים והכרעות הכף לכף זכות וחיים.**

חותם חיים נאם **יצחק הקטן יהודה יחיאל מקאמרנא**

וכאשר בא שמה הגה"ק מגארליץ הודיעו אותו אנשי שלומו שהרב המרא דאתרא הוא מחסידי קאמרנא ובקשו ממנו שיתנהג עמו בדרך כבוד, כי הוא

באמת גאון וצדיק. והנה בעש"ק ביקש הגה"ק מגארליץ חומש בכדי להעביר הסדרה, וההויז בחור של זקניי שהיה ממחוז מארמאראש נתן לו במכוון חומש קאמרנא, והוא לא אמר ע"ז כלום והעביר בו הסדרה באין אומר ואין דבר. וסיפר אדמו"ר זצ"ל"ה שבכל משך יום הש"ק היה מעיין בזה החומש.

נועם שיח

סיפר הרה"ג רבי צבי אברמוביץ שליט"א בשם הרה"ח רבי שמואל שמעלקא ליפשיץ ז"ל, שפעם בא כ"ק אדמו"ר בעל **הפני מנחם מגור** זלה"ה, לחנות הספרים של רבי בנימין אלתר ז"ל, וביקש לקנות ספר הקדוש **'היכל הברכה'**, וסיפר לו הפני מנחם שבחלום הלילה שאל אותו אביו כ"ק **האמרי אמת** זי"ע קושיא בפסוק אחד בחומש, והשיב לו הפני מנחם תירוץ, אמר לו האמרי אמת שדבריו כתובים בפירוש הקדוש היכל הברכה עה"ת להגה"ק רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע, לכן אני בא לקנות את הספר הקדוש היכל הברכה.

שלשלת קאמרנא עמוד קנז

סיפר כ"ק אדמו"ר **מהר"ש מקאמרנא** זי"ע, שפעם אחת קם אא"ז הגה"ק **מהרי"א מקאמרנא** זי"ע בחצות הלילה, וראה אור גדול בוקע ויוצא מעל השולחן, הלך אא"ז לראות מאיזה ספר יוצא האור הגדול, וראה שיוצא האור מהחומש שלו **'היכל הברכה'**, ושמח מאוד ואמר שמע מינה שמן השמים הסכימו לחיבור זה, ואכן כמעט אין בית שאין בו החומש היכל הברכה ואוצר החיים כדי להיות הבית היכל הברכה ואוצר החיים.

וידוע דהגה"ק המחבר מרן **מהרי"א מקאמרנא** זי"ע לא הדפיס את פירוש שפתי חכמים על רש"י, וכששאלו אותו הטעם אמר שיש לו טעם הכמוס על זה ואין לגלות, ומי יכול לבוא בסוד קדושים עליונים אשר ידוע שהיה לו רוה"ק גלויה ואכמ"ל.

שובע שמחות

ברכת מזל טוב
להר"ר ישראל מאיר קאפלין
לנישואי בתו

ברכת מזל טוב
להר"ר פרץ הכהן מאנטל
לנישואי בתו